

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym pełnomocnik (...) Spółki z o.o. z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. H. kwoty 356,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 lutego 2015 r. do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 180,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż (...) Spółki z o.o. z siedzibą we W. w dniu 2 stycznia 2015 r. zawarł umowę cesji wierzytelności z (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.. Na podstawie umowy cesji powód wszedł we wszystkie prawa i obowiązki związane z nabytymi wierzytelnościami.

Wedle dalszych twierdzeń pełnomocnika (...) Spółki z o.o. z siedzibą we W., w związku z powyższym w skutek zawarcia umowy cesji między powodem a cedentem, powód wstąpił w istniejący już stosunek prawny, który wynika z zawartej przez pozwanego umowy z cedentem.

Pełnomocnik powoda wskazał następnie, że cedent zawarł z pozwanym umowę Obowiązkowe komunikacyjne nr OC/NW- (...) -A-K. w dniu 14 maja 2012 r. Przedmiotem umowy była odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym N. (...) o numerze rejestracyjny (...) w okresie trwania umowy ubezpieczenia wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

(...) Spółki z o.o. z siedzibą we W. twierdził też w uzasadnieniu pozwu, iż pozwany zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) miał obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia OC, a cedent w okresie umowy miał obowiązek zapewnić pozwanemu ochronę ubezpieczeniową. W ramach zawartej umowy cedent zobowiązał się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone w umowie świadczenie, tj. wypłacić odszkodowanie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a pozwany zobowiązał się zapłacić cedentowi składkę. W związku z zawartą umową cedent wydał pozwanemu polisę określającą w szczególności rodzaj ubezpieczenia, przedmiot ubezpieczenia, osoby ubezpieczone i ubezpieczające, datę rozpoczęcia ochrony, rocznice polisy, wysokość składki, częstotliwość składki i osoby uposażone (główne i zastępcze).

Pełnomocnik powoda podniósł nadto, że po zawarciu umowy ubezpieczenia OC między cedentem a pozwanym, cedent wystawił i wręczył polisę potwierdzającą zawarcie umowy i jej warunki, w związku z czym po stronie pozwanego powstał obowiązek uiszczania składek ubezpieczeniowych w wysokości, częściach i terminach wskazanych w umowie, przez cały okres trwania odpowiedzialności ubezpieczyciela. Szczegółowe warunki ubezpieczenia, odpowiedzialności cedenta i obowiązki pozwanego zostały określone w rozdziale 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152).

Jak wskazał następnie przedstawiciel (...) Spółki z o.o. z siedzibą we W., pozwany nie uiszczył wymaganej raty składki ubezpieczeniowej OC za okres udzielonej pozwanemu przez cedenta ochrony ubezpieczeniowej. Cedent wezwał pozwanego do zapłaty należnej raty składki wraz z naliczonymi odsetkami ustawowymi przed wszczęciem niniejszego postępowania, zakreślając 7 dniowy termin na jej uiszczenie. Mimo wezwania pozwany do dnia dzisiejszego nie wpłacił zaległości

Pełnomocnik powoda wskazał też, że na wartość przedmiotu sporu składa się: zaległa rata składki ubezpieczenia OC w wysokości 265.00 zł oraz odsetki ustawowe od tejże raty składki, naliczane od dnia 30 maja 2012 r., tj. od dnia następnego po terminie płatności składki, do dnia 1 lutego 2015 r., tj. do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa w wysokości

Ostatecznie pełnomocnik (...) Spółki z o.o. z siedzibą we W. skonstatował, iż z tych właśnie przyczyn niniejszy pozew stał się konieczny i uzasadniony. Dodał przy tym, że zasądzenia odsetek powód żąda na podstawie przepisu art. 481 §1 i § 2 k.c. Dodatkowo wyjaśnił, że powód skapitalizował odsetki od kwoty 265.00 zł, należnej powodowi z tytułu

zaległej raty składki ubezpieczeniowej, od dnia następującego po dniu płatności, tj. od dnia 30 maja 2012 r., do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa i doliczył je do kapitału głównego. Od tak powiększonego świadczenia głównego powód żąda, na podstawie art. 482 k.c., odsetek od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Pełnomocnik powoda wskazał też, że roszczenie stało się wymagalne w dniu 30 maja 2012 r. i że koszty zastępstwa procesowego powód określił na podstawie § 6 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

Postanowieniem wydanym w dniu 16 lutego 2015 r. referendarz sądowy orzekający w VI Wydziale Cywilnym Sądu Rejonowego L.– w sprawie sygnaturze akt VI Nc-e (...)– stwierdził brak podstaw do wydania w niniejszej sprawie nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w S.

Zarządzeniem Przewodniczącego I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w S., wydanym w dniu 24 lutego 2015 r., niniejsza sprawa została skierowana do postępowania uproszczonego.

Do pisma procesowego z dnia 23 kwietnia 2015 r., wniesionego już do Sądu Rejonowego w S., reprezentujący powoda profesjonalny pełnomocnik dołączył – na dowód, że przedmiotem umowy (zapewne umowy przelewu wierzytelności) była wierzytelność dochodzona pozwem – płytę CD z wykazem jednostkowych wierzytelności w formie pliku M. (...) (k. 29-30 verte).

Na rozprawie wyznaczonej na dzień 29 kwietnia 2015 r. od powoda nikt się nie stawił – pełnomocnik powoda został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy.

Od strony pozwanej nikt się wówczas nie stawił – pomimo należytego zawiadomienia tej strony o terminie rozprawy; strona pozwana nie złożyła żadnych wyjaśnień, ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności.

Zaszyły zatem warunki do wydania przez Sąd wyroku zaocznego (por. art. 339 § 1 k.p.c.).

Sąd ustalił, co następuje:

Wedle art. 339 § 1 k.p.c. Jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Przepis z § 2 art. 339 k.c. stanowi zaś, że W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W art. 339 § 2 k.c. ustawodawca określił podstawę faktyczną wyroku zaocznego. Zgodnie z tym przepisem sąd – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

Na podstawie podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 14 maja 2012 r. D. H. zawarł z (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Przedmiotem owej umowy była odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym N. (...) o numerze rejestracyjny (...) w okresie trwania umowy ubezpieczenia wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Pozwany, zgodnie z regulacją z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 r., poz. 392 z późn. zm.), miał bowiem obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC), a (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. w okresie umowy miało obowiązek zapewnić

pozwanemu ochronę ubezpieczeniową. W ramach zawartej umowy ubezpieczyciel (późniejszy cedent) zobowiązał się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone w umowie świadczenie, tj. wypłacić odszkodowanie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a pozwany zobowiązał się zapłacić cedentowi składkę. W związku z zawartą umową ubezpieczyciel (późniejszy cedent) wydał pozwanemu polisę o numerze (...) -A-K., określającą w szczególności rodzaj ubezpieczenia, przedmiot ubezpieczenia, osoby ubezpieczone i ubezpieczające, datę rozpoczęcia ochrony, rocznice polisy, wysokość składki, częstotliwość składki i osoby uposażone (główne i zastępcze).

Po zawarciu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) między ubezpieczycielem (późniejszym cedentem) a pozwanym po stronie pozwanego powstał obowiązek uiszczania składek ubezpieczeniowych w wysokości, częściach i terminach wskazanych w umowie, przez cały okres trwania odpowiedzialności ubezpieczyciela. Szczegółowe warunki ubezpieczenia, odpowiedzialności cedenta i obowiązki pozwanego zostały określone w rozdziale 2 powołanej już ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Pozwany nie uiszczył wymaganej raty składki, należnej (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. za okres udzielonej pozwanemu przez cedenta ochrony ubezpieczeniowej. Ubezpieczyciel (późniejszy cedent) wezwał pozwanego przed wszczęciem niniejszego procesu do zapłaty należnej raty składki wraz z naliczonymi odsetkami ustawowymi, zakreślając jednocześnie 7-dniowy termin na jej uiszczenie. Mimo wezwania pozwany do dnia dzisiejszego nie wpłacił tej zaległości.

Umową przelewu wierzytelności, zawartą w dniu 2 stycznia 2015 r., (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. (zbywca wierzytelności) przeniósł na rzecz (...) Spółka z o.o. z siedzibą we W. (nabywca wierzytelności) wierzytelności pieniężne określone w tej umowie.

Na wartość przedmiotu sporu składa się: zaległa rata składki ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) w wysokości 265.00 zł oraz odsetki ustawowe od tejże raty składki, naliczone przez powoda od dnia 30 maja 2012 r., tj. od dnia następnego po terminie płatności składki, do dnia 1 lutego 2015 r., tj. do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa.

Wysokość zadłużenia pozwanego z tytułu wyżej wskazanej umowy na dzień wniesienia pozwu, tj. w dniu 2 lutego 2015 r., wynosiła 356,93 zł.

Pozwany do dnia zamknięcia rozprawy nie spłacił powyższej należności.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wytoczone przez powoda powództwo podlegało uwzględnieniu.

Wedle regulacji z art. 509 § 1 k.c. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Z kolei § 2 art. 509 k.c. stanowi, iż Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta – zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem.

Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, LEX nr 52661).

W procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 października 2012 r., V ACz 810/12, LEX nr 1223197).

Ciężar udowodnienia faktów istotnych z punktu widzenia wymagań regulacji z art. 509 k.c., w tym i dotyczących zarówno istnienia, jak i treści stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem, spoczywał na osobie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Z procesowego punktu widzenia ciężar dowodu spoczywa na powodzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1971 r., II PR 313/69, OSN 1970, nr 9, poz. 147; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., II CSK 297/10, LEX nr 970074; por. jednak wyjątek wskazany w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, Lex nr 233051, a także wyjątek wskazany w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2002 r., V CKN 745/00, LEX nr 53163 – które jednak, w opinii Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy nie znoszą konieczności zastosowania reguły wywiedzionej z przytoczonego wyżej art., 6 k.c.).

Reguły dowodzenia w procesie cywilnym zawiera art. 232 k.p.c.

Stanowi on w zdaniu pierwszym, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę (art. 232 zdanie drugie k.p.c.).

Zdaniem Sądu (...) Spółka z o.o. z siedzibą we W. wykazała w niniejszym procesie wystąpienie faktów przemawiających za słusznością dochodzonych pretensji.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 przywołanej wyżej ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu.

Z kolei w art. 805 § 1 k.c. ustawodawca postanowił, że Przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Wedle art. 339 § 1 k.p.c. Jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Przepis z § 2 art. 339 k.c. stanowi zaś, że W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Jak już wyżej Sąd wskazał, w art. 339 § 2 k.c. ustawodawca określił podstawę faktyczną wyroku zaocznego. Zgodnie z tym przepisem sąd – jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości – zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

W kontekście twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie nie ulegało wątpliwości, że (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. i D. H. łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) i że niewykonanie przez pozwanego tej umowy doprowadziło do powstania objętej pozwem zaległości na kwotę 356,93 zł; w tym samym kontekście nie budzi też wątpliwości Sądu, iż na mocy umowy przelewu wierzytelności dotychczasowy wierzyciel ((...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.) przeniósł wierzytelność na osobę trzecią (powoda (...) Spółka z o.o. z siedzibą we W.), która wstąpiła w miejsce cedenta; zawarta przez (...) S.A. V. (...) z

siedzibą w W.) i (...) Spółkę z o.o. z siedzibą we W. w dniu 2 stycznia 2015 r. umowa przelewu wierzytelności skutkowałą sukcesją syngularną o charakterze translatywnym – wierzytelność przeszła na cesjonariusza w postaci niezmienionej, w jakiej przysługiwała cedentowi, w szczególności co do jej wysokości, należności ubocznych oraz ewentualnego jej przedawnienia.

Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego D. H. na rzecz powoda (...) Spółki z o.o. z siedzibą we W. kwotę 356,93 zł.

Na uwzględnienie zasługiwało również żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanego odsetek ustawowych, liczonych od dnia 2 lutego 2015 r. (od dnia wniesienia pozwu).

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (przepis z § 2 art. 481 k.c.).

O odsetkach należnych powodowi od pozwanego od kwoty 356,93 zł Sąd orzekł w myśl regulacji z art. 482 § 1 k.c.

Mając wskazane okoliczności na względzie Sąd na podstawie 23 ust. 1 przywołanej wyżej ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, art. 805 § 1 k.c. i art. 339 § 1 i 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 i 3 k.p.c. – zgodnie z wywiedzioną z art. 98 § 1 k.p.c. zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu (w punkcie II sentencji wyroku).

Pozwany przegrał sprawę w całości, a zatem to na nim ciążył obowiązek zwrotu powodowi poniesionych przez tegoż kosztów procesu.

Na zasądzone od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu składają się: uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu w wysokości 30,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 60,00 zł.

Koszty zastępstwa procesowego ustalone zostały przez Sąd zgodnie z § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

Przy orzekaniu o zwrocie powodowi przez pozwanego zapłaconego przez tegoż pierwszego kwalifikowanemu pełnomocnikowi wynagrodzenia Sąd nie dopatrywał się – w okolicznościach sprawy i w sposobie działania pełnomocnika – argumentów świadczących o zwiększonym w przedmiotowej sprawie nakładzie pracy pełnomocnika, a w konsekwencji argumentów przemawiających za zwiększeniem stawki minimalnej wynikającej z powołanego w poprzednim akapicie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 23 sierpnia 2012 r., III AUz 58/12, LEX nr 1216384).

Zgłoszone przez powoda w pozwie żądanie zasądzenia na jego rzecz od pozwanego – tytułem zwrotu kosztów procesu – również opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w wysokości 0,38 zł podlegało oddaleniu (w punkcie III sentencji wyroku), gdyż powód nie wykazał w toku postępowania, iż rzeczywiście ową opłatę poniósł.

Nie można bowiem przy orzekaniu o kosztach procesu tracić z pola widzenia tego, że istotą zasady odpowiedzialności za koszty procesu, sformułowanej w art. 98 § 1 k.p.c., jest zwrot przez stronę przegrywającą przeciwnikowi

procesowemu jedynie rzeczywiście poniesionych kosztów, co nie pozwala na obciążenie strony przegrywającej kosztami, których rzeczywiście strona przeciwna nie poniosła. Innymi słowy: nieuiszczone koszty sądowe nie są elementem kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, o jakich mowa w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2010 r., I CZ 129/10, LEX nr 1102844; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 r., I CZ 84/12, LEX nr 1341657).

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 333 § pkt 3 k.p.c. – w punkcie IV sentencji wyroku._